

ROJAKOM.

Na Dunaji dné 5. junija 1886.

Ne meni slave, dragi bratje moji,
 Kaj tó, če zvest sem domovine sin!
 Po mnogem trudu jaz, po mnogem boji
 Počival skôraj v večnem bom pokoji,
 In kakor jaz, ugasne moj spomin.

Jaz minem, a ne minejo resnice,
 Ki zanje mi gorelo je srcé,
 Ko je mladostno mi žarelo lice,
 Ki zanje živel sem, trpèl krivice,
 Ko so sivéti jeli mi lasjé.

Beseda če mi zanje govorjena
 Iz srca v srca našla pot je svoj,
 Življenja doba ni mi izgubljena,
 Plačila je dovolj beseda ena:
 Tvoj národ zadovoljen je s tebój. —

Oj bratje! to so bili bridki časi,
Ko vse mi je dejalo: Ti si sam!
Ti kličeš, a nikdó se ne oglasi,
Domá si tujec v mestu tí in vási! —
Tolažbo svojo zdaj za vse imám.

A ta tolažba sodbe mi ne moti,
Še niso vse nam združene moči;
Še mnog mi rodoljub stoji nasproti;
En smoter, a različni nam so poti,
In vendar moj se meni pravi zdi. —

Vi pa, ki izvolili ste zastavo,
Ki v boj jo nekrvavi nosim jàz;
Za dobro vneti, lépo vsi in pravo,
Za dom goreči, njega prid in slavo,
Zavézniki, vesel pozdravljam vás!

Nam, bratje, slóve gaslo: Srca gôri!
Živali blato bodi dom in prah!
S poštenim se Slován orožjem bôri,
Kar podlo je, ne misli in ne stôri:
Nesreči vsmiljenje, krivici strah! —

Ko domovina kliče nas sinove,
Gradímo s prsi hrabrimi ji grád;
Za národ, za pravice vse njegove
Nikdár zamán Slován se v boj ne zôve,
Vojak navdušen vsak je, star in mlád.

Med nami Iskarjotu ni prostora,
Oskrumba, gnjus je izdajalec nam;
Zaničevanja naj duší ga môra,
V obupu kliči: Name padi, góra!
Gorjé, prokletje tù, prokletje tam!

Nam kakor mati domovina bodi;
Kje sinu je nad mater draga stvar?
S podobo njeno v srci svét obhodi,
Kar lepega on najde med narodi,
Domóv prinese, nji poklóni v dár. —

Krvava slava drugim bodi draga,
Slován le hoče biti svoj gospod;
Na vrat on bratu jarma ne polaga;
Ne „kri in jeklo“, srce svet premaga,
Srcé najblažje íma slavski ród.

Kedó ne čuti? nóv se čas poraja,
Porodne bôli zemljo strésajo;
Vihar pomladni stèbre stare maja,
Človeštvu vélika pomlád prihaja;
Naj skóraj pošljejo nebésa jo! — —

Jaz videl je ne bom; a duša moja,
Okó po nji takó mi hrepeni!
Po svetu tém prežalostna je hoja,
Za eno srečo, káj solzâ in znoja,
Káj bolečin je treba in skrbi!

Drobtine naj berač vesel pobira,
Ki padajo z bogate mize v práh!
Da enemu je dobro, sto jih hira,
Glad siromaka pridnega zatira,
Po božji zemlji tava bled in pláh.

Kedó krivice stari grad podêre,
Krivice, ki v oblasti svet imá?
Kedó na vójsko nádnjo brate zbêre? —
On, ki najhuje tlači ga in têre,
On, ki najbolje roko njé pozná!

Na dan, Slován! Slovanska ti mladina,
Najlepše delo čaka te, na dan!
Gospóda več ne bodi, ni trpina,
Človeštvo ena bode naj družina,
Rešitelj svetu bode naj Slován!

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000421913

Jos. Stritar.

Natisnil in založil Ad. Holzhausen na Dunaji.
1886.

L. (J. V.)
25. 4. 35.

030018825